

כשם שהמים	סוטה	דף כז:
כשם שהמים בודקין אותה כך המים בודקין אותו, שנא': ובאוובאן. ר"ע: כשם שאסורה לבעל כך אסורה לבעל, שנא': נטמאה ונטמאה, ר"ה: מזכירה בן הקצב מדבי: נטמאה ונטמאה, אחד לבעל ואחד לבעל.		
בן ביום דרש ר"ע: כל אשר בתוכו יטמא', - לטמא אחרים, למד על כבר שני שמטמא את השלישי. א"ר יהושע: מי יגלה עפר מעיניך ריב"ז שאמר: עתיד דור אחר למחר כבר שלישי, שאין לו מקרא מהתורה שטמא, והלא ר"ע תלמידך מביא לו מקרא מהתורה שטמא,		
בן ביום דרש ר"ע: ומדותם מוחין לעיר את פאת קדמה אלפים באמה, ומקרא אחר אמר: 'מקיר העיר וחוצה אלף אמה סביב', הא כיצד? אלף אמה מגרש, ואלפים אמה תחום השבת; ר"א בריה"ג: אלף אמה מגרש, ואלפים אמה שדות וברמים.		
בן ביום דרש ר"ע: אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה' ויאמרו לאמר שהיו ישראל עונין שירה אחריו של משה על כל דבר ודבר בקוראין את הלל, רבי נחמיה: בקורין את שמע ולא בקורין את הלל.		
בן ביום דרש ריב"ה: לא עבד איוב את הקב"ה אלא מאהבת, שנא': הן יקטלני לו אייחל, ועדיין הדבר שקול, לו אני מצפה או איני מצפה? תל': עד אנוע לא אסיר תומתי ממני, מלמד שמאהבת עשה. רבי יהושע: מי יגלה עפר מעיניך ריב"ז שדרש כל ימיו: שלא עבד איוב את המקום אלא מיראת, דאיש תם וישר ירא אלהים וסר מרע', והלא יהושע תלמיד תלמידך למד שמאהבת עשה.		

כשם שהמים	סומה	דף כח.
-----------	------	--------

כשם שהמים בודקין אותה כך בודקין אותו- היינו לבועל
כח. לא לבועל: דונקה האיש מעוון והאשה הדיא תשא את עוונה- מים בודקין את אשתו רק אם הוא נקי מעוון
 אלא לבועל: ורישא אידי דתנא אותה תני אותו, סיפא אידי דתנא בעל תנא בעל.

שנאמר: ובאו ובאו.

איבעיא לה: 'באו ובאו', או 'באו ובאו'?
 א. ת"ש: כשם שאסורה לבועל כך אסורה לבועל, ד'נטמאה ו'נטמאה'.
 ועדיין תיבעי: נטמאה נטמאה, או 'נטמאה ו'נטמאה'?
 ב. ת"ש מס'פא: רבי: ו'נטמאה ו'נטמאה' לבועל, ולבועל; מכלל דר"ע: דרש ווי.
 הלכך לר"ע: שש קראי כתיבי: לצואה, עשייה, וידיעה, שלו ושלח,
 ורבי: שלוש קראי כתיבי: לצואה, לעשייה, ולידיעה.
 ורבי: מים בודקין אותו כמו שבודקין אותה
 מ'לצבות בטן ולנפיל ירך' במנו ויריכו של בועל;
 'וצבתה בטנה ונפלה יריכה', -לכטנה ויריכה של נבעלת,
 ולר"ע: שהכהן מודיעה שבתחילה במן והדר ירך, שלא להוציא לעז על
 המים המרים. [שהסדר בפסוק קודם ירך]
 ולרבי: איכ' לכתיב במנה ויריכה- ש"מ לבועל, ומדלא כתב במנו ויריכו ש"מ תרתי

א"ר יהושע: כך היה דורש זכריה כו'.

ת"ר: שלש פעמים האמורין בפרשה אם נטמאה נטמאה ו'נטמאה
 לר"ע: לבועל, לבועל, לתרומה,
 דר"ש: ק"ו מגרושה שמתרת לתרומה אסורה לכהונה,
 כ"ש סוטה שאסורה בתרומה שאסורה לכהונה
 'והיא נטמאה והיא לא נטמאה' מגיד, שהספק אסורה;
 ומה סוטה שלא עשה בה שונג כמזיד ואונם כרצון - עשה בה ספק כדאי,
 שרץ שעשה בו שונג כמזיד ואונם כרצון - כ"ש שיעשה בו ספק כדאי,
 וממקום שבאת:
 מה סוטה רשות היחיד, ודבר שיש בו דעת לישאל אף שרץ כן.
 ומכאן אמרו:
 דבר שיש בו דעת לישאל, ברה"י ספיקו טמא, ברה"ר ספיקו טהור,
 ושאין בו דעת לישאל, בין ברה"י בין ברה"ר - ספיקו טהור.

כח:

❧ קיצור הדרך היומי ❧

מוגש ע"י 'הקו החרדי' בשיתוף 'ל'אוקמי גירסא'

כשם שהמים	סומה	דף כמ.
-----------	------	--------

ויקשה: דר"ע: הקשה מתרומה, ורי"ש: משיב לו כהונה?	כמ.	ועוד לר"ע: מנ"ל כהונה, ואי א"צ קרא דעשה בה ספק זונה כזונה א"כ ה"ג תרומה
אלא לר"ע: ד' קראי כתיבי: א. לבעל ב. לבעל, ג. לכהונה ד. לתרומה;		ור"ש ג' קראי כתיבי: א. לבעל, ב. לבעל, ג. לתרומה, וכהונה אתיא בק"ו.
ור"ש: הפסוק לתרומה דווקא, דומיא דבעל ובעל דמחיים		וכהונה בק"ו [ולא מקרא] שכהונה לאחר מיתה
ור"ע: ל"ס דומיא דבעל ובעל, ואף אי ס"ל דבר שבא בק"ו טרח וכתב קרא.		ר"ג מרב: דבר שיש בו ושאינ בו דעת לישאל מ'והבשר אשר יגע בכל טמא
		לא יאכל,
		ודאי טמא הוא דלא יאכל, הא ספק טמא וספק טהור - יאכל;
אימא סיפא: 'והבשר כל טהור יאכל בשר', ודאי טהור הוא דיאכל בשר, הא		ספק טמא וספק טהור לא יאכל!
		כאן שיש בו דעת לישאל, כאן שאין בו דעת לישאל.
ואיצטריך: ללמוד מסומה; דאי מרב הו"א בין ברה"י ובן ברה"ר		ואיצטריך: ללמוד מרב, דאי מסומה, הו"א עד דיש דעת נוגע ומגיע.

בו כיום דרש רבי עקיבא: וכל בלי חרש בו.

קשה: ומאחר דאין לו למה טמא?		רב: מן התורה אין לו, מק"ו יש לו: מטבול יום שמותר בחולין - פוסל
		בתרומה, כבר שני שפסול בחולין כ"ש שיעשה שלישי בתרומה.
		גם משרץ דלא ראי זה כראי זה הצד השווה שבהן שמותרין בחולין
		ופוסלין בתרומה, כ"ש כבר שני שפוסל בחולין דפוסל בתרומה.
כמ: דוד אחר פרך:		מה להצד השווה שבהן שכן יש בהן צד חמור.
ור"ב ז"ס"ל:		צד חמור לא פריך.

רבי יוסי: רביעי בקודש שפסול? ק"ו ממחוסר כיפורים שמותר בתרומה
ופסול בקודש, שלישי שפסול בתרומה ק"ו שיעשה רביעי בקודש;
שלישי לקודש מהתורה: מוהבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל!;
ומיירי דנגע בשני

הקשה רי"ז: א"י מעם רבי יוסי, דאוכל הבא מחמת טבול יום יוכיחו,		שפסול בתרומה ואינו עושה רביעי בקודש!
דאבא שאול:		טבול יום תחילה לקודש, לטמא שנים ולפסול אחד;
לר"מ:		מטמא אחד ופוסל אחד;
וחכ"א:		כשם שפוסל אוכלי ומשקי תרומה, כך פוסל אוכלי ומשקי קודש.
מתקף ר"פ:		ממאי דר' יוסי כרבנן, שמא כאבא שאול: לטמא שנים ולפסול אחד!
דח"י:		אי ס"ל כאבא שאול ילמד רביעי בקודש מאוכל שבא מחמת טבול יום:
		אף שטבול יום עצמו מותר בחולין אמרת עושה רביעי בקודש, אוכל שלישי
		הבא מחמת שני, דשני עצמו אסור בחולין - כ"ש שעושה רביעי בקודש.
ל. וא"א לפרך:		מה למכ"י דאב הטומאה? - דהא אייתנה ממחוסר כיפורים ולא פרכו.

כשם שהמים	סומה	דה ל:
ר"א מרבי: ר"מ ר' יוסי ור"ה ר"א ור' אליעזר, ס'ל דאין שני עושה שלישי בחולין. ר"מ: דתנן: כל הטעון באת מים מדברי סופרים לר"מ: מטמא את הקודש ופוסל את התרומה, ומותר בחולין ובמעשר, וחכמים: אוסרין במעשר. ר' יוסי: הא דאמרן, דאם איתיה, ליייתה לרביעי בתרומה וחמישי בקודש. רבי יהושע: דתנן: ר"א: האוכל אוכל ראשון ראשון, שני - שני, שלישי - שלישי; רבי יהושע: האוכל אוכל ראשון ואוכל שני - שני, שלישי - שני בקודש ואין שני בתרומה, בחולין שנעשו על טהרת תרומה; ומשמע על טהרת הקודש לא ודייט דס'ל אין שני עושה שלישי בחולין. ר"א: דשלשתן שוין, הראשון שבקודש ושבחולין ושבתרומה - מטמא שנים ופוסל אחד בקודש, מטמא אחד ופוסל אחד בתרומה, ופוסל אחד בחולין. ר' אליעזר: דחלה ניטלת מן הטהורה על הטמאה, כיצד? שתי עיסות אחת טהורה ואחת טמאה, נוטל כדי חלה מעיסה שלא הורמה חלתה, ונותן פחות מכביצה באמצע כדי ליטול מן המוקף, וחכמים אוסרין, ותניא: כביצה; ל: א. סבריה שניהם בעיסה ראשונה, וחולין המבולין לחלה לא כחלה, וחלקו: אם שני עושה שלישי בחולין. ב. רמבד"ב: לכו"ע: אין שני עושה שלישי בחולין, וחלקו: והכא בחולין המבולין לחלה אי כחלה דמו או לא. ג. לכו"ע: חולין המבולין לחלה לא כחלה, ואין שני עושה שלישי בחולין, וחלקו: אי מותר לגרום טומאה לחולין שבארץ ישראל או שאסור.		
❧		
וחלקו: אם תחומין דאורייתא, או דרבנן. ת"ד: בו ביום דרש ר"ע: בשעה שעלו ישראל מהים נתנו עיניהם לומר שירה, וכיצד אמרו שירה: כגדול המקרא את הלל והן עונין אחריו ראשי פרקים, משה אמר: אשירה לה', והן אומרים: אשירה לה', משה אמר כי גאה גאה והן אומרים אשירה לה'; ר"א בריה"ג: כקטן המקרא את הלל והן עונין אחריו כל מה שהוא אומר, משה אמר: אשירה לה' והן אומרים: אשירה לה', משה אמר: כי גאה גאה והן אומרים: כי גאה גאה; רבי נחמיה: כסופר הפורס על שמע בביהכנ"ס, שפותח תחילה והן עונין אחריו. וחלקו: דלר"ע: 'לאמר' אמילתא קמייטא, ור'אבריה"ג: 'לאמר' על כל דבר. ור' נחמיה: 'ויאמרו' - כולוהו בהדדי, 'לאמר' דפתח משה ברישא. דרש ריה"ג: בשעה שעלו ישראל מן הים נתנו עיניהם לומר שירה, עולל מוטל על ברכי אמו ותינוק יונק משדי אמו, כיון שראו את השכינה, עולל הגביה צוארו ותינוק שמט דד מפיו, ואמרו 'זה אלי ואנוהו', שנא: 'מפי עוללים ויונקים יסדת עוז'. ר"מ: אף עוברים שבמעט אמן אמרו שירה. 'ברכו אלהים ה' ממקור ישראל.		

לא

בו ביום דרש רבי יהושע בן הורקנוס, שלא עבד איוב כו'.

וא"א לראות אם 'לא' או 'לו' ד' ככל צרתם לא צר ומלאך פניו הושיעם'

בהכרח ד'לא'-משמע הכי ומשמע הכי

ר"מ: מה 'רא אל'הים' האמור באברהם - מאהבה, אף באיוב - מאהבה.

ואברהם עצמו מ'זרע אברהם אוהבי'.

רשב"א: גדול העושה מאהבה יותר מהעושה מיראה,

שהעושה מיראה תלוי לאלף דור לשומרי מצותיו לאלף דור'

והעושה מאהבה תלוי לאלפים דור ד'לאלפים לאהבי ולשומרי מצותיו,

והך דבאהבה 'לאוהביו ולשומרי מצותיו לאלף דור' היינו לדסמיך ליה.

ב' תלמידי רבא חד אמר: הראוני בחלומי 'מה רב טובך אשר צפנת ליראיך',

וחד אמר: הראוני בחלומי 'וישמחו וגו' בך אוהבי שמך',

א"ל: שניכם צדיקים גמורים, מר מאהבה, ומר מיראה.

הדרן עלך כשם שהמים.

מי שקינא לאשתו ונסתרה,

ר"א: אפילו שמע מעוף הפורח - יוציא ויתן כתובה,

ר"ה: עד שישאו ויתנו בה מזירות בלבנה.

אמר עד אחד אני ראיתיה שנממאת - לא היתה שותה;

ואפי' עבד ושפחה - נאמנין אף לפוסלה מכתובתה.

חמותה, ובת חמותה, וצרתה, ויבמתה, ובת בעלה - נאמנות,

ולא לפוסלה מכתובתה אלא שלא תשתה;

ק"ו מעדות ראשונה שאין אוסרתה איסור עולם אינה מתקיימת

בפחות משנים, לעדות אחרונה שאוסרתה איסור עולם דצריך שנים!

ת"ל: 'ועד אין בה- כל עדות שיש בה.

לא:

ק"ו לעדות הראשונה מעתה: ומה אם עדות אחרונה שאוסרתה

איסור עולם מתקיימת בעד אחד, ק"ו לעדות הראשונה שאין

אוסרתה איסור עולם - שתתקיים בעד אחד!

ת"ל: 'כי מצא בה ערות דבר', ולהלך: 'על פי שני עדים יקום דבר',

מה להלך אף כאן על פי שנים.

עד אומר נממאת ועד אומר לא נממאת,

אשה אומרת נממאת ואשה אומרת לא נממאת - היתה שותה.

אחד אומר נממאת ושנים אומרים לא נממאת - היתה שותה,

שנים אומרים נממאת ואחד אומר לא נממאת - לא היתה שותה.

'כי מצא בה ערות דבר' - ולא בקינוי ולא בסתירה,

וטומאה בעלמא בלא קינוי ובלא סתירה עד אחד אינו נאמן

ד'דבר דבר' מה להלך אף כאן בשני עדים.

עד אומר נממאת ועד אומר לא נממאת.

הא לא מכחיש ליה - עד אחד מהדמן,

ת"ד: 'ועד אין בה' - בשנים,

ד'לא יקום עד אחד באיש וגו', הא כבר כתב 'עד',

אלא 'אחד' זה בנה אב: דכל 'עד' הרי כאן שנים, עד שיפרוט 'אחד',

ואמר רחמנא: תרי אין בה אלא חד, והיא לא נתפשה - אסורה.

ויקשה לעולא: כיון דמדאורייתא עד אחד נאמן א"כ בשנים, איך השני מכחישו,

הא אין דבריו של אחד במקום שנים!

אלא לעולא ור"צ: תני: לא היתה שותה.

ולר"ח: היתה שותה. ולא קשיא דעולא דכאן בבת אחת, וכאן בזה אחר זה.

ויקשה על ר"ח: דתנן: עד אומר נממאת, ושנים אומרים לא נממאת - היתה שותה;

הא חד וחד - לא היתה שותה, תיובתא דר"ח!

א"ל ר"ח: וליטעמך סיפא: ב' אומרים נממאת, וא' אומר לא נממאת - לא שותה;

הא חד וחד - היתה שותה!

אלא: כולה בפסולי עדות, ור"נ: דכל מקום שהאמינה תורה עד אחד הלך

אחר רוב דעות, ועשו ב' נשים באיש אחד כב' אנשים באיש אחד.

כל מקום שבא עד אחד כשר בתחילה אפי' מאה נשים כעד אחד,

וכאן מיירי שבאה אשה בתחילה.

לב.

ובך תתריץ את ר"נ: כל מקום שהאמינה תורה עד אחד הלך אחר רוב דיעות,

ועשו שתי נשים באשה אחת כשני אנשים באיש אחד,

אבל שתי נשים באיש אחד - כחצי חצי הן.

ושנים בפסולי עדות - קמ"ל: דאולי' אחר רוב דיעות אפי' לקולא.

הדרן עלך מי שקינא.